

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **B.K.syn centrum s.r.o.**, se sídlem Jahodová 161, Ústí nad Labem – Božtěšice, zast. Mgr. Martinem Štuksou, advokátem se sídlem Kaplická 1037/12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2022, č. j. 66/2017-150-STK3/27, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2023, č. j. 141 A 13/2022-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2016, č. j. 2836/DS/2016, JID 106805/KUUK, zamítl na základě § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), žalobčinu žádost o zahájení procesu rozhodování o rozšíření kapacity stávající stanice technické kontroly č. 35.23 o dvě kontrolní linky pro technické prohlídky kategorií vozidel L, M1, N1, O1 a O2 (osobní automobily) a jednu kontrolní linku pro kategorie vozidel M2, N2, M3, N3, O3, O4 a T (užitkové automobily). Žalobčin záměr provozovat stanici technické kontroly (dále jen „STK“) totiž nebyl v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu Ústeckého kraje činností STK dle zákona č. 56/2001 Sb. a vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění účinném do 30. 7. 2017 (dále jen „vyhláška č. 302/2001 Sb.“). Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil rozhodnutím ze dne 19. 7. 2017, č. j. 66/2017-150-STK3/4.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č. j. 15 A 197/2017-46, zrušil rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti.

[3] Krajský úřad poté vydal rozhodnutí ze dne 18. 12. 2020, č. j. KUUK/178897/2020, kterým žádost žalobkyně opět zamítl, neboť teoretická kapacita všech STK v okrese Ústí nad Labem překračovala kapacitně roční potřebu okresu Ústí nad Labem o více než 20 %. Žalovaný následně zamítl žalobčino odvolání rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[4] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Shledal, že správní orgány správně vycházely z § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., který byl zrušen s účinností ke dni 30. 7. 2017, jelikož pro projednávanou věc byla podstatná právní úprava účinná do 31. 5. 2017.

[5] Krajský soud dále neshledal pochybení krajského úřadu v tom, že při svém rozhodování vycházel z údajů o počtu vozidel ke dni 1. 7. 2020, tedy z údajů aktuálních v době jeho rozhodování. Žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila správnost provedených výpočtů a vstupních údajů. Námitku, že vyhláška č. 302/2001 Sb. umožňuje vstup různých dat pocházejících od žalovaného tak, aby se promítla do spravedlivějšího výsledku a zachovala výpočet vycházející z teoretické kapacity dle platné právní úpravy, považoval krajský soud za natolik obecnou, že byla neprojednatelná. Správní orgány jsou povinny řídit se aplikovatelnou právní úpravou, proto byl správný jejich závěr, že mohly přihlídnout pouze ke skutečnostem předvídaným právním předpisem.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku o žalobčině podezření, že v mezidobí mezi vydáním původního rozhodnutí a současného rozhodnutí krajského úřadu došlo k navýšení počtu kapacit jednotlivých linek u konkurenčních STK v daném okrese, a to bez zohlednění jejich faktického provozu. Krajský soud k této námitce uvedl, že sama žalobkyně konstatovala, že krajský úřad použil v druhém rozhodnutí jinou právní úpravu. Zatímco v původním rozhodnutí pracoval s hlediskem skutečně využitelné kapacity všech STK, v druhém rozhodnutí vycházel z hlediska teoretické kapacity všech STK. Krajský soud v předchozím rozsudku č. j. 15 A 197/2017-46 shledal zásadní nedostatek původního prvostupňového rozhodnutí právě v tom, že krajský úřad své závěry postavil na operacích se „*skutečně využitelnou kapacitou*“ STK. Vyhláška č. 302/2001 Sb. v rozhodném znění takový termín neznala a pro zjišťování způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK počítala s jinými kritérii.

[7] Žalobkyně dále poukázala na drastický nárůst teoretické kapacity STK v daném správním obvodu, a to u osobních automobilů z 59,6 % na 188,62 % a u užitkových automobilů z 84 % na 480 %. Dle krajského soudu nelze tyto údaje srovnávat, jelikož ani jeden z nich není žalobkyní tvrzeným „*procentem teoretické kapacity ve správním obvodu*“. Daná čísla jsou sice vždy v prvostupňovém rozhodnutí uvedena v tabulkách s výpočty, ty však nejsou v nyní přezkoumávaném rozhodnutí konečné, jejich výstupy krajský úřad dále interpretuje a pracuje s nimi. Krajský soud nepřisvědčil samotné podstatě námitky, že v mezidobí mezi vydáním prvního a nynějšího prvostupňového rozhodnutí došlo k navýšení počtu kapacit jednotlivých linek u konkurenčních STK. V obou rozhodnutích krajského úřadu byly kapacity posuzovaných STK uvedeny zcela shodně. U žalobkyně šlo

pokračování

u osobních automobilů o 2x4 kontrolní stání, u dvou konkurenčních společností šlo o 1x4, respektive 1x3 kontrolní stání a u užitkových automobilů byly v obou rozhodnutích jako stávající kapacity posuzovány vždy dvě linky. Podle krajského soudu proto bylo zřejmé, že se podezření žalobkyně ukázalo jako liché.

[8] K poukazu žalobkyně na to, že se setkala s obcházením zákona ze strany konkurenčních STK, které navyšují počty techniků, krajský soud konstatoval, že pouhý poukaz na nespecifikovanou zkušenost nemá kvalitu žalobní námitky. Daná námitka byla navíc uplatněna až v replice, tudíž byla podána opožděně. Přesto k ní uvedl, že správní orgány nevycházely z kritérií, která by bylo možné ovlivnit účelovým navýšením počtu techniků.

[9] Krajský soud též neshledal důvodnou námitku ohledně rozporu mezi výrokem rozhodnutí krajského úřadu a jeho odůvodněním.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Krajský soud vycházel z § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 7. 2017. Toto ustanovení však bylo v době rozhodování krajského úřadu již zrušeno, jak uvádí i prvostupňové rozhodnutí.

[12] Krajský soud posoudil jako obecnou a neprojednatelnou stěžovatelčinu námitku ohledně datových vstupů, s nimiž správní orgány při posouzení věci pracovaly. Data, z nichž krajský úřad při svém výpočtu vycházel, však vyplývají z jeho rozhodnutí a údajů sdělených stěžovatelkou ve správním řízení, které s odkazy na zdroje uvádí nárůst počtu technických prohlídek u ní a obecný nárůst počtu vozidel registrovaných v evidenci vozidel. Žaloba tuto námitku obsahovala v bodu VI.2 a přesně odkazovala na rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud proto měl tuto námitku posoudit ve všech souvislostech. Stěžovatelčina námitka byla dostatečně konkrétní.

[13] Stěžovatelka v žalobě uvedla, co považuje za problematické po změně výpočtů krajského úřadu. Tyto změny vyplynuly ze změn skutkového stavu, jelikož původní rozhodnutí krajského úřadu odkazovalo na stav evidence vozidel ke dni 1. 1. 2016 a druhé rozhodnutí odkazuje na stav ke dni 1. 7. 2020. Jedná se o nárůst posuzovaných parametrů, který je v rozhodnutí krajského úřadu vyjádřen procentem překročené kapacity potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje. Překročená kapacita se zvýšila u osobních vozidel z 59,6 % na 188,62 % a u užitkových automobilů z 84 % na 480 %. Dle stěžovatelky by však toto procento mělo klesat z důvodu přeplněnosti areálů STK, dlouhých čekacích dob zákazníků a stěžovatelce známých vstupů pro výpočet. Tímto způsobem nelze nikdy dosáhnout toho, aby mohlo v budoucnu dojít k rozšíření stěžovatelčiny STK. Tuto skutečnost má stěžovatelka za potvrzenou bez ohledu na právní úpravu a její změny.

[14] Krajský soud stěžovatelce vyčítá, že neuvedla konkrétní informace k nárůstu kapacity konkurenčních STK, ovšem tyto informace a výpočty stěžovatelka nemůže znát. Stěžovatelka pouze hledá vysvětlení logických rozporů, na které upozorňuje.

[15] Kapacity všech STK v okrese Ústí nad Labem uvedené ve správních rozhodnutích nejsou blíže odůvodněny z hlediska, k jakému dni jsou dané kapacity stanoveny, eventuálně k jakým změnám u nich došlo. Z tohoto důvodu nestačí prosté srovnání počtu linek v obou rozhodnutích krajského úřadu k posouzení dané námitky jako liché. Teoretické kapacity jsou konstruovány tak, aby se faktickým provozním kapacitám blížily, jinak by nedávala právní úprava smysl.

[16] Dle stěžovatelky krajský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů z hlediska diskriminačního přístupu vůči ní. Stěžovatelka se svou činností snaží naplnit veřejný zájem, který výslovně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Cílem její činnosti je posuzování technického stavu vozidel na vysoce profesionální úrovni tak, aby se na co nejnížší možnou míru redukoval v provozu počet vozidel, jež by v důsledku svého špatného technického stavu ohrožovala životy, zdraví a bezpečnost silničního provozu. Pro takovou činnost musí být stanoveny odpovídající podmínky. Stěžovatelka ze svého podnikání ví, že současný stav není funkční, ačkoliv jí správní orgány tvrdí opak. I kdyby správní orgány neposkytly stěžovatelčiným konkurentům zvýhodnění spočívající v povolení rozšíření kapacity, existuje zde systém, který pravidla rozšiřování obchází, například neregulované počty techniků STK.

[17] Podnikání v oblasti STK je sice specifickým druhem podnikání, nicméně se stále jedná o podnikání, tudíž zde mají platit rovné podmínky pro všechny podnikatele. Počet vozidel, která vyžadují technickou prohlídku a jsou stále složitější, setrvale roste. Stěžovatelce, jako podnikateli, který potřebuje z faktických důvodů rozšířit svou činnost, by nemělo být bráněno v rozvoji podnikání.

[18] Stěžovatelka odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2018, č. j. 62 A 131/2016-51, č. 3727/2018 Sb. NSS, dle kterého dochází k deformování kapacit vydanými povoleními pro STK, které nejsou fakticky provozovány, a tím dochází k neodůvodněnému zabírání místa na trhu a deformování tržního prostředí. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 59/2011-73, připustil možnost správního uvážení i při rozhodování o tak regulované oblasti podnikání, jako je provozování STK. Ani rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 120/2016-95, na který odkázal žalovaný, nepopírá právní názor stěžovatelky. Podle právního názoru Krajského soudu v Brně totiž při aplikaci § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb. postačí kritéria založená na hlediscích skutečně využitých kapacit a teoretických kapacit stávajících STK.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. V napadeném rozhodnutí vysvětlil, jakým způsobem dospěl ke svým závěrům, a pomocí konkrétních údajů odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Žalovaný se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, ve kterém krajský soud podrobně odůvodnil své závěry. Žalovaný při posouzení dané věci postupoval v souladu se zákonem, pečlivě přezkoumal a vypořádal stěžovatelčiny námitky a vycházel ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Dle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017, platilo, že krajský úřad může oprávnění žadateli udělit jen tehdy, *je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostími stanic technické kontroly.*

[23] Dle § 54 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017, mimo jiné platilo, že způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostími stanic technické kontroly *stanoví prováděcí právní předpis.*

[24] Dle § 16a odst. 1 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, platilo, že způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostími stanic technické kontroly *se určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována o více než 20 %.*

[25] Dle § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, platilo následující: *Způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické, provozní a skutečně využité kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly je uveden v příloze č. 19. Rozsah pokrytí správního obvodu činnostími stanic technické kontroly je překročen,*

a) je-li součet teoretických, provozních nebo skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší o více než 20 % kapacitních potřeb okresu nebo

b) tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel v okresu a součtem teoretických nebo provozních kapacit všech stanic technické kontroly v okresu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3, nebo

c) je-li součet provozních kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší než 20 % součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okresu.

[26] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud se však dostatečným a logickým způsobem vyjádřil k žalobním

námítkám a své jednotlivé závěry řádně odůvodnil. Napadený rozsudek proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[27] Stěžovatelka konkrétně namítá, že se krajský soud nezabýval tím, zda vůči ní správní orgány neuplatňovaly diskriminační přístup. Dle ustálené judikatury krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo bod 27 rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS). Krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, že správní orgány řádně posoudily kritéria pro udělení oprávnění pro rozšíření stěžovatelčiny STK z hlediska souladu jejího záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK. Stěžovatelčina tvrzení o nevhodném současném stavu v oblasti podnikání STK a obcházení zákona konkurenčními STK zůstala dle krajského soudu v obecné rovině. Stěžovatelce se dle krajského soudu nepodařilo vyvrátit správnost závěrů správních orgánů, že nejsou splněna zákonná kritéria pro povolení rozšíření stěžovatelčina STK. V takovém případě stěžovatelka nemohla být postupem správních orgánů diskriminována. Krajský soud proto nepochybil, když se výslovně nevyjádřil ke stěžovatelčinu tvrzení ohledně diskriminačního přístupu správních orgánů.

[28] Dle stěžovatelky krajský soud na danou věc nesprávně aplikoval protiústavní § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb. NSS neshledal danou námitku důvodnou. Dle ustálené judikatury platí, že pokud správní soud shledá, že podzákonné právní předpisy nebyly vydány k provedení zákona nebo na jeho základě, pokud překročily meze zákona nebo je jejich obsah v rozporu se zákonem, předpisy nižší právní síly nepoužije a aplikuje přímo zákon, neboť pouze jím a mezinárodní smlouvou je podle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Aps 5/2009-36). Krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku vysvětlil, že § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb. byl jinými správními soudy shledán protiústavním pouze v části týkající se kritéria provozních kapacit provozovaných STK. Tomu odpovídá i závěr Krajského soudu v Brně z rozsudku č. j. 31 A 120/2016-95, na který odkazuje stěžovatelka. Krajský soud v tomto rozsudku konkrétně uvedl, že *„omezení práva na podnikání stanovené v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách za pomoci kritéria provozních kapacit provozovaných STK nešetří podstatu a smysl meze práva na podnikání stanovené v § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel. Jedná se totiž o omezení, které nesměruje k naplnění účelu zákonem stanovené meze a není nezbytné a ani přiměřené. Veškerá kritéria založená v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách na hledisku provozních kapacit provozovaných stanic jsou tak v rozporu s čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod“* (zvýraznění provedl NSS).

[29] Protiústavnosti kritéria provozních kapacit provozovaných STK si byly správní orgány vědomy a ve svých rozhodnutích z tohoto hlediska nevycházely, k čemuž se žalovaný vyjádřil na straně desáté rozhodnutí o odvolání. S výjimkou tohoto konkrétního kritéria však bylo možné dané ustanovení na projednávanou věc použít. Stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítá, že by i kritérium teoretické kapacity mělo být z nějakého důvodu protiústavní. Správní orgány proto nepochybily, pokud vycházely z kritéria teoretické kapacity STK uvedeného v § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., které správní soudy neshledaly protiústavním.

pokračování

[30] Dále stěžovatelka namítá, že § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb. byl zrušen ke dni 30. 7. 2017, a proto neměl být použit na projednávanou věc. K této námitce se krajský soud vyjádřil v bodě 15 napadeného rozsudku, ve kterém správně připomněl, že dle přechodného ustanovení uvedeného v části první čl. II bodu 1. zákona č. 63/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb., se řízení o udělení oprávnění k provozování STK zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy před 1. 6. 2017, dokončí podle zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této novely. Řízení o stěžovatelčině žádosti bylo zahájeno dne 30. 6. 2016, kdy krajský úřad obdržel stěžovatelčinu žádost o rozšíření STK ze dne 27. 6. 2016. Správní řízení tedy bylo zahájeno přede dnem účinnosti zákona č. 63/2017 Sb. Správní orgány proto správně postupovaly podle právní úpravy, která platila přede dnem 1. 6. 2017, tedy i podle § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb. Zrušení daného ustanovení s účinností ke dni 30. 7. 2017 proto nemělo na posouzení stěžovatelčina případu žádný vliv.

[31] Krajský soud dle stěžovatelky nesprávně považoval její námitku ohledně datových vstupů, s nimiž pracovaly správní orgány, za obecnou a neprojednatelnou. Krajský soud v bodě 22 napadeného rozsudku konstatoval, že stěžovatelka v žalobě nijak konkrétně nezpochybnila samotnou správnost výpočtů provedených krajským úřadem ani vstupních údajů, ze kterých krajský úřad vycházel. Dále uvedl, že správní orgány byly povinny řídit se aplikovatelnou právní úpravou a jejich povinností nebylo vyvracet správnost skutečností a údajů tvrzených stěžovatelkou. Stěžovatelka v žalobě namítala, že vyhláška č. 302/2001 Sb. v účinném znění umožňuje vstup různých dat pocházejících od žalovaného tak, aby se promítla do spravedlivějšího výsledku a zachovala výpočet vycházející z teoretické kapacity dle platné právní úpravy. NSS souhlasí s krajským soudem, že daná námitka je obecná a nijak nevyvrací správnost výpočtů krajského úřadu. Za výše uvedenou větou stěžovatelka v žalobě uvedla, že při výpočtu teoretických kapacit je při navýšení kapacity třeba vycházet z kapacitní potřeby technických prohlídek příslušného druhu vozidel a teoretických kapacit stávajících STK a teoretické kapacity nově uvažované STK. Krajský úřad však z těchto skutečností při svém výpočtu vycházel, jak vyplývá z jeho výpočtů na straně druhé a třetí prvostupňového rozhodnutí.

[32] NSS souhlasí s krajským soudem, že správní orgány nepochybily, když postupovaly dle § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb. a na danou věc aplikovaly v něm uvedená kritéria. V takovém případě nebylo namístě, aby domýšlely jiný postup než ten, který je uveden v právních předpisech. Správní orgány tak nebyly povinny zohlednit nárůst dopravy či zákazníky, kteří nemají sídlo nebo místo podnikání v daném správním obvodu, jak namítala stěžovatelka v odvolání, jelikož tyto skutečnosti právní úprava použitelná na projednávaný případ nepožadovala zohlednit. Stejně tak nebyly správní orgány povinny zohlednit ani úbytek volných kapacit pro nové provozovatele, které stěžovatelka zmínila v žalobě.

[33] Namítá-li stěžovatelka, že data, z nichž krajský úřad při svých výpočtech vycházel, vyplývají přímo z jeho rozhodnutí, NSS konstatuje, že toto tvrzení je sice pravdivé, nicméně z něho není zřejmé, proč by jím provedené výpočty, založené na příloze 19 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, na jejichž základě dospěl k závěru o nesouladu stěžovatelčina záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK, měly být nesprávné. Stěžovatelka v žalobě dané výpočty ničím konkrétním nezpochybnila. Daná námitka proto není důvodná.

[34] Stěžovatelka též namítá nesprávné vypořádání krajského soudu s námitkou nárůstu posuzovaných parametrů překročené kapacitní potřeby technických prohlídek. K této námitce krajský soud v bodě 26 napadeného rozsudku uvedl, že údaje uvedené v původním rozhodnutí krajského úřadu a v jeho nyní přezkoumávaném rozhodnutí nelze srovnávat, jelikož k původním parametrům krajský úřad dospěl na základě nepřezkoumatelného a ničím nepodloženého kritéria skutečně využitelné kapacity STK, namísto kritérií, která byla výslovně uvedena v § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017.

[35] NSS souhlasí s krajským soudem, že procenta uvedená v původním rozhodnutí a v nynějším rozhodnutí krajského úřadu nelze srovnávat, jelikož v těchto rozhodnutích krajský úřad vycházel z odlišných hledisek, přičemž právním předpisům odpovídala hlediska, podle kterých postupoval v nynějším rozhodnutí. Namítá-li stěžovatelka, že procenta překročené kapacitní potřeby technických prohlídek by měla logicky klesat, NSS opakuje, že v původním rozhodnutí krajský úřad vycházel z nepřezkoumatelného a nesprávného kritéria nazvaného skutečně využitelná kapacita všech STK, které ve vyhlášce č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, není uvedeno. Z tohoto důvodu nelze procenta překročení kapacitní potřeby technických prohlídek uvedená v původním rozhodnutí krajského úřadu považovat za správná a nelze z nich ani vyvozovat nějaké závěry. Z tohoto důvodu je nelze srovnávat s procenty, ke kterým krajský úřad dospěl v nynějším rozhodnutí. Ani tato námitka tak není důvodná.

[36] Namítá-li stěžovatelka, že se správní orgány nezabývaly jí tvrzenými rozpory právní úpravy s logikou, NSS uvádí, že krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že její úvahy a údaje nijak nezpochybňuje, nicméně je povinen postupovat dle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. a § 16 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do dne 30. 7. 2017. Tento postup poté přezkoumal krajský soud, který v bodě 22 napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány jsou povinny se řídit aplikovatelnou právní úpravou, a proto nemohly přihlédnout ke skutečnostem, na které poukazovala stěžovatelka, a zároveň nebylo jejich povinností tyto údaje vyvracet.

[37] NSS se s posouzením krajského soudu ztotožňuje. Stěžovatelčina tvrzení ohledně přeplněnosti její STK, dlouhé čekací doby a nárůstu počtu vozidel NSS nerozporuje, nicméně k těmto skutečnostem nemohly správní orgány při svých výpočtech přihlédnout. Správní orgány si nemohly v řízení podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017, domýšlet skutečnosti, ke kterým by přihlížely nad rámec tehdejšího znění zákona a prováděcí vyhlášky, konkrétně její přílohy 19, na jejichž základě by mohly měnit své závěry o souladu stěžovatelčina záměru s požadavky zákona. Úkolem správních orgánů nebylo ani vyvracet tato tvrzení, která z výše uvedeného důvodu nemohla mít vliv na posouzení stěžovatelčiny žádosti.

[38] Co se týče tvrzení ohledně nárůstu kapacit konkurenčních STK, krajský soud v bodě 27 napadeného rozsudku správně vysvětlil, že stěžovatelčino podezření na navýšení kapacit těchto STK se nepotvrdilo, jelikož z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že kapacity konkurenčních STK jsou shodné s těmi, z nichž vycházelo původní rozhodnutí krajského úřadu. Daná námitka proto není důvodná. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti namítá, že ve správních rozhodnutích není uvedeno, k jakému dni jsou stanoveny kapacity všech zmíněných STK, nicméně tuto námitku neuplatnila v žalobě, ačkoliv s kapacitami jednotlivých konkurenčních STK byla seznámena již v rozhodnutí krajského úřadu.

pokračování

Stěžovatelce tak nic nebránilo namítat nedostatečné stanovení data, ke kterému jsou kapacity všech STK stanoveny, již v řízení před krajským soudem. Jelikož tak neučinila, krajský soud se nemohl k dané námitce vyjádřit v napadeném rozsudku, který je v řízení o kasační stížnosti přezkoumáván. Z tohoto důvodu se jedná o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., ke které se NSS nemůže vyjadřovat.

[39] K námitce, že je stěžovatelka omezována v podnikání, NSS uvádí, že správní orgány v dané věci postupovaly dle právních předpisů, které určily podmínky, za kterých je možné rozšířit kapacitu stávající STK. Pouze v případě, že by tyto podmínky byly splněny, mohlo by dojít k rozšíření stěžovatelčiny STK. Správní orgány ve svých rozhodnutích vysvětlily, že k rozšíření STK stěžovatelky nemohlo dojít z důvodu překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu Ústí nad Labem. Výsledkem posouzení kapacitních potřeb dle § 16a odst. 1 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %. Krajský úřad však dospěl k závěru o překročení kapacitních potřeb technických prohlídek o více než 20 %, konkrétně o 88,62 % u osobních vozidel a o 380 % u užitkových vozidel. V takovém případě nelze hovořit o tom, že je stěžovatelka nesprávně omezována v podnikání, jelikož postupem správních orgánů došlo k naplnění účelu dané právní úpravy, která stanoví přísné podmínky pro rozšíření výkonu veřejné moci, který byl přenesen na provozovatele STK. Ačkoliv je pochopitelná stěžovatelčina snaha rozšířit své podnikání a poskytovat svým zákazníkům služby ve větším rozsahu, k tomuto rozšíření může dojít pouze v souladu s právními předpisy. Daná námitka tak není důvodná.

[40] Dle stěžovatelky na její věc měly být uplatněny závěry z rozsudků Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 131/2016-51 a č. j. 31 A 120/2016-95 a rozsudku NSS č. j. 9 As 59/2011-73. K rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 131/2016-51 NSS uvádí, že Krajský soud v Brně v něm shledal, že správní orgány nesprávně nereagovaly na požadavek tehdejšího žalobce, aby do správního spisu založily podklady prokazující splnění podmínek dle § 89 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. ostatními provozovateli STK v daném okrese, tedy že ostatní provozovatelé STK v daném okrese nepozbyli oprávnění k provozování STK. Stěžovatelka v projednávaném případě nic takového po správních orgánech v průběhu správního řízení nepožadovala a prokázání splnění těchto podmínek nepožadovala ani v žalobě. Z tohoto důvodu nelze na projednávanou věc uplatnit závěr o nevyvrácení námitky deformace tržního prostředí z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 131/2016-51.

[41] Co se týče rozsudku NSS č. j. 9 As 59/2011-73, ten se zabýval výkladem § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014, který zněl následovně: *Oprávnění může krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Na udělení oprávnění nevzniká právní nárok* (zvýraznění provedl NSS). V případě, že na udělení oprávnění nevznikal právní nárok, mohly správní orgány přistoupit ke správnímu uvážení, zda toto oprávnění udělí, i v případě souladu záměru s podmínkami uvedenými v zákoně č. 56/2011 Sb. Devátý senát se proto ve výše uvedeném rozsudku zabýval správním uvážením správních orgánů. Novelou zákona č. 56/2001 Sb. zákonem č. 239/2013 Sb. byla poslední věta daného ustanovení odstraněna. Tím bylo i vyloučeno užití správního uvážení na rozhodování o udělení oprávnění k rozšíření STK, na což

upozorňuje i rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 131/2016-51, na který odkazuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Správní orgány tak již v daném řízení nemohou uplatnit správní uvážení, což však v nynějším řízení nebylo sporné.

[42] K rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 120/2016-95, který shledal protiústavním hledisko provozních kapacit provozovaných STK uvedené v § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017, se NSS vyjádřil již v bodě [28] tohoto rozsudku, kde uvedl, že správní orgány v dané věci podle tohoto rozsudku postupovaly, když protiústavní hledisko na projednávanou věc neaplikovaly. Závěry z tohoto rozsudku krajský soud užil pouze ohledně posouzení ústavnosti daného ustanovení vyhlášky č. 302/2001 Sb. Rozsudek Krajského soudu v Brně se proto netýkal otázky narovnání podnikatelského prostředí, kterou stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu